

A szegedi OTI már valójában a dolgozókat szolgálja

Egymás kezébe adják a kilincset az OTI kerületi pénztárainak látogatói. Járó betegek és fekvő betegek hozzátartozói járhatnak ki, kellenek ügyes-bajos dolguk elintézése végett. A hatalmas lépcsőcsarnok visszhangzik a járó-kelőkől. A földszinten felírás: „Az OTI a munkásoké.” Ez nemcsak jelszó, hanem valóság. Gyökeresen megváltozott a Társadalombiztosító Intézet apparátusa. Ma már a dolgozókat szolgálja. Ennek az intézménynek nem valami jó híre volt a múltban. Annál inkább szeretik ma a dolgozók, mert tudják, hogy betegség esetén nem kell eladni az utolsó párnát a fejük alól azért, hogy hozzátartozóikat orvosok ápolásában részesítsék. A biztosítottak ellátása ma már nem ütközik akadályba és nem dugják ki a szemét a biztosítottaknak egy pár fillérrel, úgy mint az a múltban tették.

Mi az oka annak, hogy ilyen gyökeres változás állt be az OTI ügyek intézésében?

Tudvalevő, hogy 1945-ben demokratikus vezetőség került az intézet élére. Nem volt könnyű feladat. A háborus pusztítás nyomán romjaiban heverő és kifosztott intézetet kaptak. Az intézet pénztára üres volt. Az akkori inflációs idők a helyzetet még csak súlyosbították. Az átszervezett és etetőn minden akadályt leküzdött.

Még könnyebb lett az intézet munkája a hároméves terv megkezdése után. A terv keretében a szegedi intézet is hivatásához híven tudta szolgálni betegeit.

Új szakrendelők, házi gyógyszerár

Több orvosi szakrendelőt állítottak fel. Műszereiket újjakészítették ki. Házi gyógyszerárát állították fel mintegy 100.000 forintos költséggel, mely maradványul szolgálja a biztosítottakat. Döntő lépés volt az OTI életében a mezőgazdasági munkásoknak a biztosításba való bevonása. A távoleső tanjai központokban orvosi szakrendelőket állítottak fel. Szintén a terv során érhet el az intézet azt, hogy ellátással járó gyógyfürdőt adhasson a dolgozóknak. Ma már minden betegnek az átlagos javalmazás 65 százalékát juttatja. Ma már táppénzt. A kórházi ápolás idejét egy évről két évre emelte fel az intézet. Anyasági

segély címén ma már 500 forintot folyósítanak.

5 millió évente táppénzre, kórházi ápolásra, gyógyszerre

Ugyancsak a hároméves terv tette lehetővé azt, hogy táppénz, kórházi ápolás és gyógyszerköltés címén 5 millió 234 ezer forintot juttasson az intézet Szegedi dolgozóinak. A város különböző kerületeiben új és új rendelők bocsátottunk a betegek rendelkezésére — mondja Strack János elvtárs. — Igen nagy gondot fordít intézetünk az üzemi dolgozók egészségvédelmére is. Állandó ellenőrzések alatt állnak a munkások. Állandóan dolgozunk a népbetegségek leküzdésén. A tanoncok üdültetését évről-évre ismételjük és fokozatosan növeljük az üdülők létszámát. Ebben az évben például 8000 ifjurmunkást fogunk nyaraltatni — fejezi be.

Az ötéves terv újabb segítségét jelent

Lényegesen megváltozott a felekkel való bánásmód. A tisztviselők udvariasak a felekkel. — Bizony, hatalmas változás ez — mondogatják a betegek. — Nem kell ma már órákosszat ácsorogni egy-egy aláírást — jegyzi meg egy botjára támaszkodó néni. Ma már korlátlanul kiszolgálják az intézet házi gyógyszer-tárából a biztosítottakat. Ezek

az eredmények változtatták meg a közhangulatot az intézettel szemben.

Az elkövetkezendő ötéves terv folyamán persze, még hatalmasabb eredmények várhatók a biztosítottak részére. Újabb beruházások történnek az intézet korszerűsítésére. Nagybőrtáppénzekre van kilátás és az üdültetési akciókat is lényegesen kibővítik.

Ma már az OTI összehasonlíthatatlanul jobbat ad, mint régen. A biztosító intézet fejlődése párhuzamosan lépést tart országunk újjáépítésével. Az OTI munkásintézmény. — tehát eleven kapcsolatot kell fenntartani a dolgozókkal, akiknek irányító, ellenőrző és tanácsadó szerepe hivatott javítani a még meglévő esetleges zökkenőkön.

Az intézet biztosítottjai ma már érzik, hogy valóban az ő szolgálatukban áll az OTI és annak munkáját minden dolgozó teljes erejével támogatja.

A MI DALAINK

Drága föld . . .

Drága föld, szülőhazánknak földje,
Drágakőnél drágább kincset ad.
Nincs a földön gazdagabb, szebb ország,
Minden ember érzi, hogy szabad.

Zúg a tenger, szél sít a síkon.
Hegyek ormán gőgös szálfenyők.
Búza ring, ha lágyan súg a szellő
S szunyadoznak végtelen erők.
Mint a napfény, víg öröm sugárzik
Férfi, nő és gyermekarcokon.
Mert a jog s a szabadság közénk jött.
Megszereztük kemény harcokon.

Ref.: Drága föld . . .

Egyik ember annyi, mint a másik,
Bár a bőre barna vagy fehér.
Egyet ért, mert egyenlő az ember:
Mennyi munkát végez, annyit ér.
Nincs mi gátat emeljen közöttünk,
Társ a társra mindig rátalál,
Mert a rend, a jog és a szabadság
Bárhová tekints, szilárdan áll.

Ref.: Drága föld . . .

Az árvaház lakóinak ötéves terve

A GYERMEKVÁROS

Új élet bontakozik ki a városi árvaház falai között

Néma csend honol az épületben, csupán a tanulótermekből hallatszik halk morajlás: szorgalmasan tanulnak a városi árvaház lakói. A tanterem egyik sarkában négy kisleány tanuló körben beszél meg a másnapi anyagot. Sietnek a tanulással, mert mindjárt este lesz a még szerelmének ujságát is olvasni.

Karizs Gizike, a Kossuth Zsuzsanna brigád vezetője majd bele bujlik könyvébe, olyan nagy igyekezettel tanul. Néha-néha felpillant könyvéből s ügyeli a mellettük dolgozó tanulókat.

ket is. Karizs Gizike az árvaház eltanulója. Szívén viseli minden tanuló kör munkáját, irányítást ad, hogy jól menjen a munka. Már négy éve az árvaházban lakik, sok tapasztalattal rendelkezik. Este, amikor a tanuló körök befejezik munkájukat, mesél társainak. Elmondja, mennyire megváltozott az élet az árvaházban, mióta új nevelőket kaptak.

Brigádokban dolgozunk — önkormányzatunk van

Most mi is szabadok vagyunk — mondja öntudatosan. Régebben sohasem az történt, amit mi akartunk. Most minden kérdésben aközösség dönt.

Bizony, mi is brigádokban dolgozunk, úgy mint a gyárakban a munkások — mondja büszkén egy szőkehajú kislány.

Önkormányzatunk van — büszkélkedik a másik. A brigádvezetők először megbeszélik mit és hogyan kellene csinálni, hogy az helyes legyen. A brigádvezetők javaslatát azután a közösség elé visszük megvitatásra.

Ha valami hibát követünk el, nem kapunk ki, mint régen — veszi át a szót Karizs Gizike. Persze azért. „bűnhődnünk” kell. Kaplányunk, Tarnai Miklós, a brigádvezetőkkel együtt kiszabja a méltó büntetést. Legtöbbször az egész tagság bűnhődik egy társunk hibájáért. És így van ez jól, mert így mindnyájan vigyázunk mindenre, nehogy valami hiba történjék.

Tudjuk mi történi a nagyvilágban

Megváltozott az élet az árvaházban is — ezt hirdetik nemcsak a gyermekek, hanem az épület minden zuga, minden szobája. A tanulótermekben szép, szintes falujások láthatók, a régi képek helyére szép feliratok kerültek. A brigádok most is versenyeznek, lázas ütemben folyik a dekorációs verseny.

Minden nap időt szakítunk az újságolvasásra is — mondja Balik László. A múltban fogalmunk sem volt róla, hogy mi történi künn a városban, a

nagyvilágban. Ma mindenről tájékozottnak bennünket. Rendszeresen olvassuk a Szabad Népet. Tudjuk azt, hogy a dolgozók milyen nagy lendülettel küzdenek a hároméves terv sikeréért. Mi is segítünk nekik azzal, hogy jobban tanulunk. Ha valamit nem értünk meg, azt a mi szerelt tanítóbácsink megmagyarázza. Komoly világ szoktak kialakulni nálunk.

A mi ötéves tervünk a gyermekváros

Mára dmég idők a játékra és kirándulásra is — mondja Csányi Dezső. Nagyon szeretjük az énekeket. Szébbnél-szebb mozgalmi dalokat tanulunk. Mindannyian utörök vagyunk, itt is kivesszük részünket a munkából. A tanulást tartjuk legfontosabb kötelességünknek. Énekünk is azt mondja: „Jó tanulás épít új világot.”

Nekünk is van ám ötéves tervünk — mondják egyszerre többen is. Mi sem akarunk elmaradni az ötéves terv a miénk is. Tervbevevük, hogy a völi Pallavicini birtokon egy szép gyermekvárost létesítünk.

Mi is építeni akarunk

A gyermekek szeretettel veszik körül igazgatónőjüket, Ládányi Benedeknét. Ő tart nekik szép előadásokat — mondja az egyik kisleány. Az ő gyermekei is itt vannak közöttünk.

Egy barnahajú, csillogószerű kisleány furakodik most előre. Először bátortalan egy Ekissé, látszik jól meg akarja fontolni mondanivalóját. Azután komolyan és bátran beszél:

— Mi mindnyájan azt akarjuk, hogy minél jobb és hasznosabb tagjai legyünk a társadalomnak. Mi is építeni akarunk, tanulással készülünk, hogy segítsük a dolgozó népet a nagy országépítő munkában.

Megszólal a csengő, az árvaház lakói vacsorára sietnek. Vacsora után olvasgatnak, beszélgetnek, előadást hallgatnak, hogy minél jobban megismerjék azt a világot, amely éreztük van.

(Kriszta)

Már nem kuruttyolnak a békák

A MÓRAVÁROSBAN

A hároméves terv keretében megszépült, egészségesebb lett Szeged elhanyagolt városrésze

Móráváros a múltban Szeged mostohafia volt. Lakói még ma is borzadva gondolnak vissza arra az időre, amikor bűzös szennyvízesatornák, talajvíz, nedves lakások, mocsarak veszélyeztették egészségüket. Elszűnt a szívük, ha benn jártak a Belvárosban s látták a rendet, a tiszta utcákat.

— Mikor segitenek már rajtunk, mikor szabadítanak meg bennünket a mocsártól, talajvíztől és a nyári árvizektől? — Hányszor felvetődött bennünk ez a kérdés? — mondja Turi Mátyásné. — Kértünk, könyörgöttünk, de hasztalan. A reálkios uraknak kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, minthogy rajtunk segítsenek.

— Hogy megőrültünk, amikor ácsorogtunk, amikor a munkások jöttek

az utcánkba. Nem akartunk hinni a szemünknek, hiszen mindig csak az ígéreteshez voltunk hozzászokva — szöi közbe Nyári Péterné, a harmadik szomszéd. Aztán magyarázni kezd. Csak egy ómlék belőle a szó:

— Tessék csak nézni! Itt nemrég még bűzös csatorna volt. A járdát Legalább negyven centivel alacsonyabb volt. A nyári záporok után bokán

felül érő vízben gázoltunk. De ez még csak hagyján!

Arca kigyul a haragtól, kezével fenyegetően hadonászik.

— Mit töröttek az urak a mi lakásunkkal? Két méter magasan vizes volt a fal.

Az udvarban nád és sás volt.

Estéként úgy kuruttyoltak a békák, hogy nem lehetett aludni. No, még az a sok szemtelen szunyog!

— Hát az aztán úgy volt, hogy jöttek a munkások — veszi át a szót ismét Turi Mátyásné — és alaposan nekilátottak a dolgoknak. Meg is szépült Móráváros. Egészségesebb lett. Mondták már nekünk előre, hogy hamarosan rendezik az utcákat, az rjságok is irtak róla. Aztán meg is csinálták mindent. Nem félünk már az esőtől, a nedves lakástól.

— Jó sok pénz költöttek a munkára — folytatja Nyári Péterné.

Azt meghiszem — vág közbe ismét Turiné. — Olvastam az újságban, hogy a

víznyelő medence építésére 700 ezer forintot

költöttek. Szép összeg — jegyzi meg feleségülva Nyáriné. — Ugye

ezt is a hároméves tervben csinálták?

— Hát persze! — válaszolja határozottan Turiné. — Ha így haladunk, már pedig ez biztos, mert a mult rendszerben csak ígérgettek, most meg cselekszenek — mondom, ha így haladunk, akkor Móráváros olyan szép lesz, hogy rá sem lehet ismerni.

Már lassan kibontakozik Szeged legfiatalabb és legmélyebben fekvő városrészének megváltozott arculata. Szépek, rendezettek a járdák és a kocsutak. A mélyenfekvő utcákat feltöltötték.

Eltűntek a kerti mocsarak

A lakások is szárazak, egészségesebbek.

Az ujonnan ültetett facsemek már bontogatják rügyeiket. Mosolyog az egész városrész a tavaszi napsütésben. Mosolyog az ég, mosolyognak a fák s mintha az emberek is jobb kedvvel derültebb arccal sietnének a munkába.

(f. j.)

A pártot építed, ha a pártaját erősíted!